

uden netop Beruselse, og hvad han foretog sig under Beruselse og foranlediget ved Beruselse. Det ved det ærede Medlem fra Saksjøbing, og her er det ærede Medlems Anerkendelse deraf. Da dette Forhør nemlig var optaget, sendte jeg paa Embeds Vegne Forhørene med alle Bilag til Sundhedsstyrelsen og udbad mig Sundhedsstyrelsens Erklæring derom. En Passus i Sundhedsstyrelsens Svar lyder saaledes, at det af Forhørene fremgaar, at Læge Langhoff efter sin egen Forklaring, som der ikke skønnes Anledning til at forkaste, til daglig er maadeholden med Hensyn til Nydelsen af Spiritus, men at han ikke godt taaler berusende Drikke og gentagne Gange har vist sig beruset paa offentlige Steder paa en Maade, der var egnet til at vække offentlig Forargelse. Denne Indstilling har det ærede Medlem været med til at afgive sammen med Dr. Muus. Endvidere udtales det, at hvad Læge Langhoff ellers kan have foretaget sig, skønnes efter det oplyste altid at have været i Beruselse. (*Rørdam*: Vil Justitsministeren ikke læse hele Erklæringen op?). Saa slutter den paagældende Erklæring med, at man indstiller, at Dr. Langhoff ikke bør afskediges af den paagældende Grund, men da paa den anden Side hans Adfærd i de ovenfor ommeldte Henseender i høj Grad maa misbilliges, skal Sundhedsstyrelsen indstille, at der tildeles Distriktslæge Langhoff en alvorlig Irettesættelse med Tilkendegivelse af, at man forventer, at han fremtidig vil vise Maadehold i Nydelse af Spiritus, og at han straks vil blive afskediget fra sin Stilling, saafremt hans Forhold herefter maatte give Anledning til Klage.

Det er rigtigt, at der var en Uoverensstemmelse den Gang mellem Sundhedsstyrelsen og mig. Jeg fandt, at det var for uværdigt, om den Mand skulde sidde som Distriktslæge i Ringsted. Jeg mener, at en Mand, der har tilsølet sig saaledes, som Læge Langhoff havde, nedbrudt Agtelsen for det Embede, han beklædte, kan selv om han i det paagældende Øjeblik ikke mere drak, ikke sidde som Embedslæge. Sundhedsstyrelsen derimod mente, at en saadan Mand var god nok til Befolkningen, til at sidde som Embedslæge ude i Landet. Da jeg fik Indstillingen, talte jeg tilfældigvis med et af Sundhedsstyrelsens Medlemmer, der havde været med til at afgive denne Indstilling, og jeg sagde til ham — det var en mere privat Samtale —: Jeg begriber ikke den Indstilling; Læge Langhoff maa jo dog afske-

diges, men saa fik jeg det Svar: Hvis Ministeriet mod Sundhedsstyrelsens Indstilling afskediger ham, er det en himmelraabende Uretfærdighed. Jeg har altsaa før nu hørt det Ord fra Lægerne, og at der vil blive en Opstandelse og Kamp i Lægeverdenen mod Ministeriet. Heldigvis for Langhoff fik han en paalidelig Raadgiver, en Mand, der var vant til at optræde i det offentlige Liv, en Mand af det radikale Parti. Han kom op til mig og sagde: Maa jeg faa lidt Forklaring paa, hvordan det hænger sammen? Og han fik Forhørsudskrifterne at se og sagde saa: Er det tidsnok, at der kommer en Afskedsansøgning i Morgen? Jeg ser nemlig saaledes paa Sagen, sagde han, at det vil være umuligt for Ministeren nogen Sinde at forsvare, at Langhoff ikke er bleven afskediget. Den paagældende Mand kender til det offentlige Liv, og han ved, at det vil være umuligt at forsvare noget saadant.

Saa siger man nu: Det var ogsaa galt af Ministeren at afskedige Langhoff uden at høre Professor Christiansen, Konsulenten i Sindssygdomme. Nu beder jeg! Jeg har paa Embeds Vegne sendt denne Forhørsudskrift til Sundhedsstyrelsen og bedt Sundhedsstyrelsen om dens Erklæring; og jeg fik den. Er det da ikke Sundhedsstyrelsen, der først og fremmest selv bør vide, hvilken af Konsulenterne der bør tilkaldes. Jeg tror ogsaa, at ærede Medlemmer ville give mig Ret i, at vi behøve ikke at gaa til en Sindssygelæge for at faa at vide, at det, som Læge Langhoff har gjort sig skyldig i, er Misbrug af Alkohol.

Jeg haaber her at have slaet fast, at Læge Langhoff har gjort sig skyldig i Misbrug af Alkohol, og kommer nu til Hovedpunktet i Sagen: Hvad vidste Dr. Muus om dette, da han den 2. August 1910 gjorde Indstilling til Ministeriet? Han kendte selvfølgelig ikke disse Politiforhør, der først ere optagne i indeværende Aar, men hvad vidste Dr. Muus paa det Tidspunkt? Derom har jeg intet andet at henholde mig til end Dr. Muus' egne Ord, men dem har jeg her i Dr. Muus' Forsvarsskrift, eller hvad jeg skal kalde det, af 7. September 1911, altsaa det, han afgiver, da han fra Ministeriet har faaet sendt Redaktør Reventlows Klage mod ham. Da jeg gav ham Redaktør Reventlows Klage, sagde jeg til ham: Jeg ser meget alvorligt paa denne Sag. Det er for Dem en meget vigtig Sag, og De ved altsaa nu, at jeg ser saaledes paa den. Efter at disse Beskyldninger mod